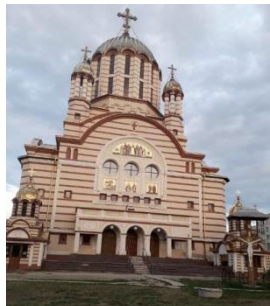

Locuri sfinte Făgăraș - Valea Oltului – spre București

✚ **CATEDRALA ORTODOXĂ SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL DIN FĂGĂRAȘ**, situată în centrul orașului, lângă Cetate Făgărașului, îi are ca ocrotitori pe Sfântul Ioan Botezătorul, pe Sfinții Părinți Ioachim și Ana, pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, pe Sfinții Martiri Brâncoveni și pe Părintele Arsenie Boca.

În 1994, pe locul în care este acum Catedrala, a fost construită o bisericuță de lemn în stil maramureșan, o adevărată bijuterie, unde se oficiau zilnic slujbe. Bisericuța avea hramul Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și a fost sfințită de către Mitropolitul Antonie Plămădeală în 6 august 1994. În noaptea de 22-23 iulie 1998, în jurul orei 12 noaptea, biserica a fost incendiată, mistuindu-se în flăcări. În mod miraculos, deși în urma incendiului nu a rămas decât scrum, câteva obiecte au fost găsite intacte:

Sfânta Evanghelie, Discul, Steluța, Sfântul Antimis, Sfintele Moaște, dar și câteva icoane de pe iconostasul de lemn (aceste obiecte sunt expuse acum în Catedrala). După incendiu, pentru oficierea slujbelor religioase s-a amenajat o altă capelă, în fața catedralei, unde s-a slujit până în 2002, când s-a inaugurat demisolul catedralei.

În Catedrala se află:

✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI IERARH NICOLAE**, mare făcător de minuni, unul dintre cei mai iubiți sfinți ai românilor;

✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI MARE MUCENIC GHEORGHE**, Purtătorul de biruință;

✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI MARE MUCENIC ȘI TĂMĂDUITOR PANTELIMON**;

✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI APOSTOL TOMA**, supranumit „Geamănul”, unul din cei Doisprezece Apostoli ai Mântuitorului;

✦ **O BUCĂTICĂ DIN TUNICA, DIN HAINA PURTATĂ DE MÂNTUITOR** înainte de Răstignirea Sa;

✦ **O BUCĂTICĂ DIN ACOPERAMANTUL MAICII DOMNULUI**;

✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFINTEI ȘI DREPTEI ANA**, bunica Mântuitorului, ocrotitoarea familiei;

✦ **ICOANE CU PĂRINTELE ARSENIE BOCA** - chipul îngeresc sub înfățișare de om.

✚ **MĂNĂSTIREA „NAȘTEREA MAICII DOMNULUI” DE LA FĂGET-BOHOT** de pe Dealul Galațiului (Dealul Crucii), se află la aproximativ 6 kilometri de Făgăraș.

Mănăstirea de maici a fost reînființată în anii 1992–1993 pe vechea vatră istorică distrusă în secolul al XVIII-lea. Biserica veche poartă hramul Sfinții Împărați Constantin și Elena, iar biserica mare este dedicată Nașterii Maicii Domnului. Cu o istorie care coboară până în

vremea lui Mihai Viteazul, acest așezământ monahal a fost cândva un important centru religios și cultural al Țării Făgărașului. Deși a fost mistuită de flăcări și lăsată în ruină pentru sute de ani, mănăstirea a renăscut prin eforturile credincioșilor și ale ierarhilor Bisericii. Documentele din anul 1600 atestă că Mănăstirea Făget a fost reședință a lui Mihai Viteazul, care obișnuia să poposească aici când venea în Cetatea Făgărașului. Datina cerea ca un domnitor să fie întâmpinat de episcopul locului la intrarea în cetate, motiv pentru care episcopul avea reședința în această mănăstire. Se consideră că aceasta a fost construită înaintea Cetății Făgărașului. O legendă locală spune că un tunel subteran lega mănăstirea de fortăreață. Ultima vizită a lui Mihai Viteazul în acest loc a avut loc înaintea victoriei de la Șelimbăr din 28 octombrie 1599. În zona Șelimbăr există și astăzi un loc numit „Movila lui Mihai” și o troiță dedicată victoriei domnitorului. Inițial, mănăstirea a fost una de maici, dar mai târziu a devenit mănăstire de călugări. A fost una dintre cele mai importante din Țara Făgărașului, cu o obște numeroasă și terenuri vaste, incluzând păduri și pășuni - domeniul mănăstirii cuprindea 400 ha. Într-o dimineață de duminică, în timpul Sfintei Liturghii, mănăstirea a fost incendiată. Nu se știe exact câți călugări se aflau în biserică, dar în perioada sa de glorie, a avut 188 de viețuitori, dintre care 38 erau preoți. Doar 8 călugări au supraviețuit și s-au refugiat în satul Boholț. Din marea mănăstire au rămas doar ruine, măcinate de timp, dar păstrate vie în memoria credincioșilor. Renașterea mănăstirii a fost posibilă prin eforturile Înalt Prea Sfințitului Serafim Joantă, Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord, originar din Boholț. În perioada în care era episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, el a sprijinit cererea comunității locale și a obținut aprobarea pentru reconstrucție. Terenul de 6,49 ha necesar reluării vieții monahale a fost donat de 6 familii din Boholț. Reconstrucția a început în anul 1993, la aproape 300 de ani de la distrugerea mănăstirii. Primul edificiu ridicat a fost un Altar de vară. Acest altar a fost sfințit de Î.P.S. Serafim și reprezintă începutul unei noi etape în viața spirituală a locului. Mănăstirea a fost ridicată pe deal, într-o pădure de fagi, de unde provine și numele mănăstirii: Făget.

✚ Istoria **MĂNĂSTIRII BRÂNCOVEANU de la SÂMBĂTA DE SUS** începe la jumătatea secolului al XVII-lea. Aflată pe valea râului Sâmbăta, la poalele Munților Făgăraș, la o altitudine de peste 600 m, Mănăstirea are 2 hramuri închinare Maicii Domnului: „Izvorul Tămăduirii” și „Adormirea Maicii Domnului”, și este un loc de reculegere, mângâiere și întărire sufletească pentru credincioși. Mănăstirea Brâncoveanu, un mare bastion al apărării Ortodoxiei în Țara Făgărașului, zidită între anii 1696 – 1698, a fost distrusă în anul 1785. După dărâmarea mănăstirii, palatul brâncovenesc din Sâmbăta de Sus, aflat la 10 km depărtare de mănăstire, a fost locuit vremelnic de urmași ai familiei Brâncoveanu. Aceștia au stăpânit domeniul până la reforma agrară din 1922, când Ministerul Domeniilor a predat Mitropoliei din Sibiu domeniul brâncovenesc împreună cu ruinele și toată incinta mănăstirească de la Sâmbăta de Sus. Arhitectura bisericii mănăstirii se încadrează întru totul în stilul brâncovenesc. Pictura din pridvorul bisericii este nouă și cuprinde scene din Vechiul Testament și Noul Testament: judecata de apoi, raiul și iadul, etc. Intrarea din pridvor în pronaos se face printr-o ușă din lemn de stejar, fixată într-un ancadrament de piatră sculptată. Deasupra usii scrie: ”Această Sf. Biserică înălțată din temelii de Domnul Țării Românești Constantin Brâncoveanu, dar dărâmată la anul 1785 de dușmanii credinței

ortodoxe, a fost reclădită pe vechile ei temelii nezdruincinate și împodobită din nou după dezrobirea Transilvaniei ....prin osârdia și purtarea de grijă a Înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae Bălan, cu jertfa de bunăvoie a dreptcredinciosului popor român. Sfințirea ei s-a săvârșit....la praznicul Adormirii Maicii Domnului, joi, la 15 august 1946". În interiorul curții mănăstirii se află **fântâna „IZVORUL TĂMĂDUIRII”**, atestată documentar din sec. al XVI-lea, fiind cea mai veche piesă din incinta mănăstirii, în jurul căreia, de-a lungul timpului, s-au petrecut și țesut multe întâmplări miraculoase. Al treilea ctitor al Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus este Mitropolitul Antonie Plămădeală, Arhiepiscop al Sibiului și Mitropolit al Transilvaniei, Crișanei și Maramureșului, între anii 1982 -2005 care a rezidit din temelie incinta Mănăstirii. În exteriorul incintei centrale s-a ridicat o clădire care adăpostește „Academia de la Sâmbăta”, centru de spiritualitate creștină, artă, știință și cultură. În mănăstire se găsesc spre închinare, **MOAȘTELE SFÂNTULUI SERAFIM CEL RĂBDĂTOR DE LA SÂMBĂTA DE SUS** (1912–1990), mare duhovnic și stareț al Mănăstirii Brâncoveanu.

Călugării locului spun că izvorul i-a vindecat pe mulți credincioși de boli incurabile. Bolnavii de epilepsie, de cancer, de boli psihice și-au găsit aici alinarea. Una dintre credincioasele care a venit cu speranță la Mănăstirea Brâncoveanu a fost și Liliana Bârsan, din localitatea Crucea, județul Constanța. Îl adusese pe copilul ei, care își pierduse vederea într-un accident. A luat din apa izvorului tămăduitor, care fusese sfințită de preoți, și a spălat ochii copilului. Mare i-a fost bucuria când, la două zile înaintea aniversării lui, acesta și-a recăpătat vederea.

La o distanță de aprox. 2 km de mănăstire se află și **IZVORUL PĂRINTELUI ARSENIE BOCA**, iar în munți, la o altitudine de 1450 m, lângă cabana Valea Sâmbetei (1401 m), se află **CHILIA PĂRINTELUI ARSENIE**.

🚦 Așezată în Munții Făgărașului, la o distanță de 21 km de Făgăraș, **MĂNĂSTIREA de la DEJANI**, constituie o oază de liniște, rugăciune și binecuvântare. Reconstruită după anul 1989 pe temelia vechii mănăstiri distruse de generalul Bucow, în anul 1761, Mănăstirea Dejani se înalță la o altitudine de aproximativ 860 m, altitudine asemănătoare Muntelui Tabor, iar datorită hramului paraclisului, „Schimbarea la Față”, și a celor trei lăcașuri de închinăciune de aici, mănăstirea își merită pe deplin denumirea de „Taborul Țării Făgărașului”. Prin voia lui Dumnezeu, s-a găsit **TEMELIA VECHII BISERICI**, a fântânii, a **CLOPOTULUI** datat din anul 1320, dar și a unei **ICOANE A SFÂNTULUI IERARH NICOLAE**. Construcția bisericii mari a mănăstirii a durat 36 de zile și a fost ridicată pe locul vechii bisericuțe. Biserica nouă este construită din lemn. Pe latura de sud a complexului monahal a fost ridicat un corp de chilii în stil brâncovenesc, remarcabile fiind șirurile de coloane, unite cu ajutorul arcelor. În partea de vest a acestui corp de chilii a fost construit un

monumental turn-clopotniță. În anul 2000, în ziua de prăznuire a unuia dintre hramurile mănăstirii, „Acoperământul Maicii Domnului”, biserica a fost sfințită de către Preasfințitul Părinte Visarion Rășinăreanu, Episcop-Vicar pe atunci al Arhiepiscopiei Sibiului. În anul 2003, vlădica Visarion pune și piatra de temelie a paraclisului de iarnă al mănăstirii, cu hramul „Schimbarea la Față a Domnului”, o adevărată capodoperă arhitecturală și picturală, care se finalizează în anul 2006. Pictura acestuia, executată în stil bizantin și în tehnica frescă, a fost executată cu multă măiestrie. De la vechea mănăstire s-a păstrat o icoană din fosta catapeteasmă, reprezentând pe Sfântul Ierarh Nicolae, icoană care a fost păstrată în satul Dejani, și, de asemenea, clopotul cel mic, datat de la 1320, care este montat în clopotnița mănăstirii. În anul 1990 s-a descoperit și fântâna veche. Fântâna are 9 m adâncime, iar când a fost curățată a fost necesară îndepărtarea unui strat de 4 m de mâl. Redescoperirea fântânii, a temeliei de la biserică, precum și existența clopotului și a

icoanei Sfântului Nicolae de la vechea mănăstire sunt apreciate ca o binecuvântare de la Dumnezeu, adevărate minuni. Biserica mănăstirii adăpostește **O ICOANĂ FĂCĂTOARE DE MINUNI A MAICII DOMNULUI**, în jurul căreia s-au petrecut multe întâmplări miraculoase. Este cunoscut, spre exemplu, cazul unei femei din municipiul Făgăraș, care, fiind bolnavă și urmând a fi operată, a venit aici și s-a rugat cu credință la icoana Maicii Domnului, iar când a fost internată s-a ajuns la concluzia că operația nu mai era necesară. În mănăstire se află particile din **MOAȘTELE SFINȚILOR 40 DE MUCENICI DIN GAZA PALESTINEI** și a **SFINȚILOR MUCENICI PROV, TARAH și ANDRONIC**. Obștea mănăstirii este formată doar din 6 viețuitori. Slujbele de noapte, ospitalitatea și sfaturile date fac din Mănăstirea Dejani cu adevărat o oază de viață duhovnicească la care se adapă credincioșii dornici de mântuire.

MĂNĂSTIREA „SFÂNTUL APOSTOL ANDREI” DIN BERIVOI este un așezământ al rugăciunii și al binecuvântării cerești pentru Țara Făgărașului.

Obștea mănăstirească numără doar 3 călugărite care cu multă dragoste se

ocupă de acest colt de rai, încât cei care poposesc aici au posibilitatea să se bucure nu doar de bogăția darurilor oferite de natura înconjurătoare, ci și de frumusețea vieții liturgice a unei mănăstiri în care credința este trăită în mod deplin.

Pictura din cadrul acestui complex, închinat copila mucenică Sfântului Iosif de la Partoș și Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei, este făcută de maica

stareță Procopia Huza, pictor bisericesc autorizat.

În mănăstire sunt **MOAȘTELE SFÂNTULUI APOSTOL ANDREI, ALE SFÂNTULUI IERARH IOSIF DE LA PARTOȘ, MITROPOLITUL TIMIȘOAREI** și ale **SFÂNTULUI IERARH ANDREI ȘAGUNA**. Este și **O ICOANĂ A SFINTEI DOAMNE MARIA BRÂNCOVEANU, ÎN CARE A FOST AȘEZAT UN FRAGMENT DIN CINSTITELE SALE MOAȘTE**.

În curtea mănăstirii este o cruce pe care scrie: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7:37)

✚ **MĂNĂSTIREA BUCIUM (județul Brașov)**, loc de tămăduire sufletească și trupească → adăpostește și un **PAPUC AL SFÂNTULUI GHERASIM DE KEFALONIA**, vindecătorul bolnavilor.

În anul 1761 toate mănăstirile din Țara Făgărașului au fost distruse de artileria generalului austriac Bukow.

Ultima a fost mănăstirea Bucium, ascunsă la poale de munte. Generalul a ordonat să se dea foc bisericii. Au

ars și zidurile bisericii, și clopotele și călugării care au ales să se mistuiască deodată cu biserica lor, decât să-și lepede credința ortodoxă. Doar starețul Isaia Tempea a scăpat,

trecând prin flăcări cu câteva icoane și odoare bisericesti, luând drumul munților. Dar cu viață n-a scăpat nici bătrânul părinte Isaia. Porniți pe urma lui, soldații l-au prins, i-au tăiat capul ca unui tâlhar și i-au aruncat trupul într-o fântână adâncă din poiana mănăstirii Bucium. Misiunea fusese îndeplinită. Cele 37 de mănăstiri ortodoxe de sub Munții Făgărașului fuseseră transformate în cenușă, împreună cu slujitorii lor.

Un singur lucru nu l-a știut generalul Bukow. Că din fântâna de la Bucium, în care pusese să fie zvârlit trupul torturat al starețului Isaia, a țâșnit chiar a doua zi o **APĂ LIMPEDE ȘI TĂMĂDUITOARE**, ca o lacrimă de sfânt. Și care mai vindecă până azi mulțimile de oameni ce vin să se lecuiască la Bucium.

✚ **MĂNĂSTIREA BUNA-VESTIRE** și **MĂNĂSTIREA RUPESTRĂ DE LA ȘINCA VECHE** (Țara Făgărașului) - Așezământul monahal Șinca Veche, situat în partea estică a Țării

Făgărașului (la 22 km de municipiul Făgăraș), cuprinde două ansambluri principale: Biserica Rupestră și Mănăstirea Buna Vestire (cu hramul Sfântului Ierarh

Nectarie Taumaturgul). În mănăstire se găsesc **PĂRTICELE DIN MOAȘTELE SF. NECTARIE** și din **MOAȘTELE ALTOR SFINȚI**.

Biserica Rupestră, cunoscută și sub alte denumiri ("Templul Ursitelor", "Mănăstirea Săpată în Piatră", "Templul de la Șinca

Veche"), este compusă din mai multe încăperi săpate în piatră (o gresie mai moale). Intrarea în biserică (grotă) este protejată printr-o structură din bârne de lemn, acoperită cu o prelată. Adevăratele icoane sculptate în piatră au fost vandalizate de-a lungul timpului. Farmecul bisericii constă în turla circulară, nu construită, ci săpată în piatră și care străpunge stânca din "pronaos" până la suprafață.

Peretele dintre "pronaos" și "naos" este puțin scobit, iar locul (pata

luminoasă) unde lumina din "turlă,, ajunge în pronaos este considerat zona de maximă concentrare a energiilor. Lângă Mănăstirea Rupestră este un **IZVOR CU PUTERI**

TĂMĂDUITOARE, purtând numele de Buna-Vestire.

✚ **MĂNĂSTIREA SFÂNTUL EFREM CEL NOU DIN CRISTIAN** (județul Brașov) este închinată

Sfântului Mucenic și Cuvios Efrem cel Nou (ocrotitorul celor dependenți de droguri, al celor cuprinși de depresie și al celor deznădăjduiți,...). Sfântul Efrem s-a născut de Ziua Crucii a anului 1384, intrând la o vârstă fragedă în Mănăstirea Maicii Domnului de pe Colina Neprihăniților. În luna septembrie 1425, turcii otomani au

cotropit mănăstirea, ucigând mulți monahi, iar pe Efrem l-au luat prizonier. După ce l-au torturat timp de mai multe luni, în data de 5 mai 1426 Sfântul Efrem a murit. Sfârșitul său a fost prin spânzurare cu capul în jos, după care i s-a înfipt în stomac un lemn aprins. În data de 3 ianuarie 1950, prin revelație dumnezeiască, monahia Macaria a descoperit sfintele moaște ale Sfântului Efrem cel Nou. Sfântul Efrem a făcut nenumărate minuni și vindecări, a tămăduit mulți oameni de cancer, diabet, leucemie, paralizie, epilepsie, boli de ochi, de oase, de cap, de stomac, de articulații, boli ale inimii și creierului, hemoragii, a oferit ajutor în timpul operațiilor, salvând oamenii pe patul de moarte. În mănăstirea din Cristian se găsesc: **PĂRTICELE DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI MARE MUCENIC EFREM CEL NOU** și **PAPUCELUL SFÂNTULUI EFREM CEL NOU**, **PAPUCELUL SF. GHERASIM DIN KEFALONIA**, si **PAPUCELUL CE A INCĂLȚAT MOAȘTELE SFÂNTULUI DIONISIE DIN ZAKYNTHOS**, **PĂRTICELE DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI SPIRIDON**, ale **SFÂNTULUI MUCENIC MINA**, ale **SFÂNTULUI PATAPIE**, ale **SFÂNTULUI APOSTOL ANDREI**, ale **SFÂNTULUI NECTARIE**, și **MOAȘTELE SFINȚILOR DUMNEZEIEȘTI PĂRINȚI IOACHIM ȘI ANA**, părinții Maicii Domnului. De-a lungul anilor, s-au construit 8 chilii, o sala de mese, un magazin și un altar de vară cu o curte largă, acoperită, unde se pot ține slujbe, si unde s-a desfășurat Sf. Liturghie pe 1 oct. 2025, când credinciosii s-au putut închina la **RACLA CU BRÂULUI MAICII DOMNULUI**, adusă din Grecia special pentru sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului.

✚ La **MĂNĂSTIREA TURNU ROȘU** (jud. Sbiu) cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” se ajunge pe un drum forestier destul de anevoios care urcă până în munți. Cei care ajung la biserică au parte de o liniște sufletească aparte, găsesc vindecare trupească și sufletească, găsesc răspunsuri la rugăciunile fierbinți ale Sarețul Mănăstirii, protosinghelul Petroniu Tănase, născut pe 15 august, de ziua sărbătorii hramului bisericii. Prima atestare documentară a mănăstirii datează la 1601. În 1761, urgia ce s-a abătut peste Transilvania prin campania împărătesei Maria Tereza de distrugere a mănăstirilor ortodoxe, a trecut și peste

așezământul de la Turnu Roșu. Doar cărțile mănăstirii și un clopot au fost salvate. În 1850, credincioșii au ridicat pe locul vechii mănăstiri o bisericuță, prin care să fie marcat acest tărâm binecuvântat. Părintele Arsenie Boca îi îndemna pe credincioși să meargă la această bisericuță. Din 1988, biserica a devenit monument istoric. Vitregia vremurilor a făcut ca această bisericuță să fie lăsată în paragină până în 1989. După 1989, bisericuța a fost pictată în interior și în exterior, pentru ca, în 1993, preotul din Turnu Roșu, Mihai Vrânceanu, împreună cu enoriașii, să construiască și o clădire anexă. Anul următor, mănăstirea a fost reînființată, iar Mitropolitul Antonie Plămădeală l-a instalat ca stareț pe protosinghelul Petroniu Tănase. Pe 20 septembrie 2009, IPS Laurențiu, Mitropolitul Ardealului, a așezat piatra de temelie pentru biserica mare, iar pe 16 august 2026 a avut loc **TÂRNOSIREA BISERICII MARI A MĂNĂSTIRII**. Slujba a fost săvârșită de Înaltpreasfințitul Părinte Laurențiu, Mitropolitul Ardealului. În continuare, ierarhul a oficiat Sfânta Liturghie și a rostit un cuvânt de învățătură în care a explicat semnificația rânduiei sfințirii unui lăcaș de închinare.

În biserică sunt:

- ✦ **PĂRTICELE DIN MOAȘTELE SFINTEI CUVIOASE MUCENIȚE PARASCHEVI** (Paraskevi);
- ✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI IERARH NECTARIE;**
- ✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI APOSTOL TOMA;**
- ✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFINTEI MARE MUCENIȚE MARINA**, izbăvitoarea de duhuri rele;
- ✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFINTEI MIRONOSIȚE ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII MARIA MAGDALENA;**
- ✦ **UN FRAGMENT DIN MOAȘTELE SFÂNTULUI MUCENIC ȘI FĂCĂTOR DE MINUNI TRIFON**, care tămăduia toate bolile, dar mai ales avea stăpânire asupra diavolilor;
- ✦ **PĂRTICELE DIN MOAȘTELE SFINȚILOR 14000 DE PRUNCI UCIȘI DE IROD;**
- ✦ **PAPUCUL SFÂNTULUI GHERASIM DE KEFALONIA**, vindecătorul bolnavilor.

La **BISERICA "SFÂNTUL IOAN IACOB ROMÂNUL", STRADA DEALULUI DIN SIBIU** – în octombrie 2022, a fost adusă o copie a **Icoanei Maicii Domnului Portărița de la Ivion** din care pe data de 5 octombrie'22 a izvorât mir. Mai multe persoane au mărturisit minunea. În timpul citirii acatistului icoanei, a început să bată clopotul prin minune dumnezeiască. S-a luat hotărârea să fie consemnată pe vecie această minune, într-un HRISOV special de autenticitate și mărturie. Amin! Această icoană va rămâne definit la biserică. Icoana a fost adusă de la Biserica Sfântul Nectarie din Sibiu, unde poposea de câțiva ani, fiind adusă de doi credincioși, Nectarie și Nectaria, din darul unui părinte athonit de la Mănăstirea Ivion. La Biserica Sfântul Nectarie, la câteva zile de la aducerea ei din Ivion, a fost pentru prima dată când, din această copie a Icoanei Maicii Domnului Portărița, a izvorât mir.

În biserică, pentru câteva zile, au mai fost aduse spre închinare:

- **UN FRAGMENT DIN MOASTELE SFÂNTULUI MARE MUCENIC PANTELIMON;**
- **O ICOANĂ FĂCĂTOARE DE MINUNI A MAICII DOMNULUI "BUCURIE NEĂȘTEPTATĂ" DE LA SĂCELE,** cea despre care cei ce o privesc spun că le zâmbește.

Sunt și slujbe transmise de Trinitas de la Biserica "Sfântul Ioan Iacob Românul" din Sibiu, care se găsesc și pe pagina facebook **Lumină Lină Sibiu**.

ICOANA MAICII DOMNULUI ANTIFONITRIA (Cea care răspunde sau Împotriva glăsuitorii) de la **MĂNĂSTIREA CORNET**, trecută în calendarul local, pe data de 1 august, a fost adusă în toamna anului 2020 la Mănăstire, după ce a stat 40 de zile lângă icoana originală de la Mănăstirea Constamontu de pe Muntele Athos. Maica Domnului răspunde rugăciunilor credincioșilor în momente de mare cumpănă, aducând alinare. Tradiția athonită păstrează mărturia unei minuni prin care Maica Domnului a răspuns în chip minunat rugăciunii starețului mănăstirii. Într-o vreme de mare foamete și lipsuri, egumenul mănăstirii s-a rugat cu lacrimi înaintea icoanei, cerând ajutor pentru obștea monahală. Atunci, Maica Domnului i-a vorbit și l-a încredințat că nu va lipsi hrana și purtarea de grijă pentru călugării care își pun nădejdea în Dumnezeu. Din acel moment, icoana a fost numită „Antifonitria”, care în limba greacă înseamnă „cea care dă răspuns”, fiind cinstită ca semn al milei și al rezolvării cererilor. De-a lungul secolelor, numeroși pelerini și monahi au alergat înaintea acestei icoane pentru alinare, întărire sufletească și izbăvire din necazuri. În spiritualitatea athonită, Maica Domnului Antifonitria este văzută ca ocrotitoare a celor aflați în neputințe, lipsuri și încercări grele. Maica Domnului a săvârșit și săvârșește minuni, întrucât Dumnezeu ascultă și împlinește rugile ei, ca ale unei adevărate Maici.

Icoana păstrează stilul bizantin sobru și luminos, iar chipul Maicii Domnului inspiră pace, blândețe și adâncă rugăciune. Ea amintește credincioșilor că Maica Domnului ascultă suspinurile celor smeriți și nu întârzie să răspundă celor ce o cheamă cu credință curată.

„Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului Antifonitria, auzi rugăciunile noastre și răspunde-ne cu mila ta cea bogată. Nu ne lăsa în vreme de necaz și de tulburare, ci întărește-ne inimile, binecuvântează casele noastre și povățuiește-ne pe calea mântuirii, ca să slăvim neîncetat pe Fiul tău și Dumnezeuul nostru. Amin.”

În pronaosul bisericii mănăstirii Cornet își au locașul mai multe sfinte **MOAȘTE**, printre care și cele ale **SF. IOAN BOTEZĂTORUL, SF. MĂRT. IOAN RUSUL, SF. MUCENIC EFREM CEL NOU, SF. NECTARIE DIN EGHINA, SF. MARE MUCENIC MINA, SF. CUVIOS MACARIE EGIPTEANUL, SF. SFINȚIT ELEFTERIE, SF. ATANASIE CEL MARE, SF. IERARH IOAN GURA DE AUR, SF. IERARH MUCENIC HARALAMBIE, SF. MARE MUCENIC EUSTATIE PLACHIDA, SF. CUVIOASĂ SINCLITICHIA, SF. MARE MUCENIȚĂ ECATERINA, SF. MARE MUCENIC CHIRIACHI, SF. IERARH CHIRIL AL ALEXANDRIEI, SF. CHIRIL PATRIARHUL CONSTANTINOPOLULUI.**

Mănăstirea Cornet, situată pe Valea Oltului, pe malul drept al râului Olt, la cca. 50 de km de Râmnicu Vâlcea, este unică în lume datorită faptului că pe sub ea trec zilnic mai multe trenuri. Fiecare trecere a trenului fiind resimțită în Biserică precum un cutremur.

MĂNĂSTIREA CONSTAMONITU DE PE MUNTELE ATHOS, oază spirituală fondată în secolul al XI-lea, plină de secole de istorie și tradiție religioasă, așezată pe un loc deschis și foarte frumos, între mănăstirile Zografu și Dohiariu, este închinată Sfântului Apostol, Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan. Arhitectura Mănăstirii este un amestec armonios de stiluri bizantine și locale. Biblioteca mănăstirii adăpostește o colecție de manuscrise antice și texte religioase care sunt neprețuite. Mănăstirea are și icoane miraculoase: **ICOANA MAICII DOMNULUI ANTIFONITRIA** (Cea care răspunde), **ICOANA SFÂNTULUI ȘTEFAN, ICOANA MAICII DOMNULUI ODIGHITRIA** (Îndrumătoarea)... Mănăstirea este onorată să adăpostească o **PĂRTICICĂ DIN SF. CRUCEA** și dătătoare de viață a Domnului nostru. De asemenea, deține venerabilul **CAP AL SFÂNTULUI VLASIE**. Alte relicve includ o porțiune **DIN MÂNA DREAPTĂ A PRIMULUI MUCENIC ȘI ARHIDIACON ȘTEFAN** (un dar de la împăratul Teodosie cel Tânăr) și **MOAȘTELE SFINȚILOR TRIFON, MODESTUS, FALALEUS, PARTHENIUS și ARTEMIUS.**

Este o **ICOANĂ FĂCĂTOARE DE MINUNI A MAICII DOMNULUI „ANTIFONITRIA”** (Împotrivă-glăsuitoarea) și la **MĂNĂSTIREA VATOPED DE PE MUNTELE ATHOS**. Candelarele ard neîncetat în fața acestor icoane – luminată foarte puțin de razele soarelui ce pătrund printr-o fereastră mică. Icoana a primit acest nume după ce a vorbit și a oprit-o pe împărăteasa Placidia să intre în mănăstire, oprind astfel intrarea femeilor pe teritoriul athonit. Împărăteasa Placidia, fiica împăratului Teodosie cel Mare, a vizitat Mănăstirea, îndreptându-se spre intrarea în katholikon, prin mica ușă din partea laterală a clădirii, a auzit un glas venind dinspre icoană: „Oprește-te și nici un pas să nu mai faci! Cum ai îndrăznit, femeie fiind, să vii în acest loc?”. Cutremurată, împărăteasa a cerut iertare Maicii Domnului și a părăsit îndată Sfântul Munte. De altfel, în amintirea acestei minuni, Placidia a ridicat, cu propriile sale cheltuieli, Paraclisul Sfântului Dimitrie, anexă a katholikonului Mănăstirii Vatoped.

 MĂNĂSTIREA TURNU din Călimănești, jud. Vâlcea - Istoria ne relatează că prin veacurile al XV-lea și al XVI-lea, în acest loc s-au retras câțiva călugări de la Mănăstirea Cozia. Dintre sihaștrii retrași aici, cei mai renumiți au fost pustnicii Daniil și Misail, ale căror chilii (săpate în stâncă) se văd și astăzi. Cuviosul Misail a ridicat aici o mică biserică de lemn, cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, devenit astfel ctitorul Schitului Turnu. În anul 1676, Mitropolitul Varlaam al Țării Românești, fost egumen al Mănăstirii Cozia, construiește la Turnu o bisericuță din piatră și cărămidă pe vechea temelie a bisericii de lemn, așezând sub ea **MOAȘTELE CUVIOȘILOR DANIIL și MISAIL**. Intre anii 1893-1901 Episcopul Gherasim Timuș al Argeșului a construit o clădire mare, cu o biserică spațioasă purtând hramul „Schimbarea la Față”, trapeză și camere de locuit. În 1901, Schitul Turnu a fost ridicat la rangul de mănăstire. În 1932 a avut loc un incendiu. Intre anii 1935-1938, au fost construite chilii cu etaj și întregul ansamblu a fost renovat. Până în anul 1939, aici, la Mănăstirea Turnu, a functionat o școală de cântăreți bisericești. Vietuitorii de aici duc o viață austeră, neconsumându-se carne. Denumirea Mănăstirii vine de la un turn masiv construit în secolul al II-lea de legiunile romane din Castrul Arutela, ale cărui ruine se mai văd în Poiana Bivolari. Mănăstirea a fost desființată în anul 1961 și transformată în Casă de odihnă. În anul 1975 se revine la statutul de schit în subordinea Mănăstirii Cozia. În 1988 revine la statutul de Mănăstire.

 MĂNĂSTIREA COZIA - construită pe vremea lui Mircea cel Bătrân, la îndemnul Sfântului Cuvios Nicodim de la Tismana, duhovnicul său – este situată într-unul dintre peisajele carpatine cele mai pitorești, constituind una dintre cele mai vechi și mai valoroase monumente de arhitectură și artă medievală din România - este o mărturie a istoriei și spiritualității românești. Fortificată cu ziduri înalte, ca o cetate, a fost gândită ca necropolă domnească și reprezintă unul dintre cele mai complexe ansambluri mănăstirești păstrate în Oltenia. Temelia mănăstirii a fost pusă între anii 1386 și 1388, într-o regiune unde creșteau nuci, numele locului în sine derivând de la termenul *coz*, adică *nuc*, care a devenit *Cozia*. Monumentala construcție are o personalitate distinctă în care primează sentimentul măsurii și gustul bizantin pentru logica formelor. Mircea cel Bătrân, care a devenit domn la 23 septembrie 1386, reamintește despre ctitorirea acestei mănăstiri și într-un hrisov. La Mănăstirea Cozia a luat ființă prima școală de copiști și caligrafi din Țara Românească și tot acolo a trăit și primul inograful român, Filotei, mare logofăt al Țării Românești, care s-a și călugărit la Mănăstirea Cozia. De-a lungul anilor a fost reparată biserica și construit paraclis. Războiul ruso-austriaco-otoman din anii 1787-1791 aduce o nouă distrugere a mănăstirii. Mănăstirea Cozia a fost folosită și în alte scopuri. A fost penitenciar între anii 1879-1893, "Azilul Doamna Elena", apoi, în anul 1917 a devenit lagăr de prizonieri și spital. Comisia Monumentelor Istorice a restaurat mănăstirea între anii 1927-1930. În secolul al XVI-lea, sub domnia lui Neagoe Basarab, biserica a fost repictată, iar în secolul al XVIII-lea, sub Constantin Brâncoveanu, au avut loc alte ample lucrări de restaurare și repictare, inclusiv adăugarea pridvorului. Aceste intervenții au adus elemente specifice stilului brâncovenesc, cunoscut pentru bogăția sa decorativă și armonia culorilor.

Mănăstirea a continuat să fie restaurată și îngrijită, păstrându-și valoarea de patrimoniu. Lucrările recente s-au concentrat pe conservarea elementelor originale și pe consolidarea structurii. La intrarea în biserică se află fresce realizate de artiști sârbi, iar figurile celor doi arhangheli, Gavriil și Mihail, sunt considerate printre cele mai frumoase picturi din bisericile românești. În toamna anului 2025, au început la Mănăstirea Cozia procesul de consolidare, conservare și restaurare, motiv pentru care biserica mare este închisă pentru vizitarea interioară, slujbele se țin în aer liber. Deși biserica este înconjurată de schele și închisă în interior, curtea mănăstirii și muzeul din incintă pot fi vizitate parțial.

✚ **MĂNĂSTIREA OSTROV** se află în orașul Călimănești (județul Vâlcea), pe insula lacului de acumulare al hidrocentralei de pe Olt - legată printr-un pod de stațiunea balneară. Pe insula Ostrov, singura insulă locuibilă de pe râul Olt și unica de pe râurile interioare ale României, se ridică mândră, ca un colț de rai, mult încercata ctitorie. Temelia ei a fost pusă între anii 1520 și 1521 de **DOMNITORUL NEAGOE BASARAB** și soția sa, **DOAMNA DESPINA**, călugărită aici cu numele de **PLATONIDA**. Biserica mănăstirii a fost rezidită pe locul alteia mai vechi din secolul al XIV-lea sau începutul secolului următor. După rezidirea bisericii, în anul 1522, cu purtarea de grijă a Doamnei Despina Milița, pereții acesteia au fost împodobiți cu icoane ce au aparținut familiei Sfântului Neagoe Basarab. Ele au fost pictate la începutul sec. al XVI-lea. Între icoane figurează și cea citată ca „Maica Domnului cu Pruncul”, și are inscripția: „Această sfântă icoană fiind veche și făcătoare de minuni...”

ICOANA MAICII DOMNULUI „ÎNDRUMĂTOAREA”, „POVĂȚUITOAREA” – pe numele ei bisericesc **„HODIGHITRIA”**, este

una din capodoperele artistice din primul sfert al secolului al XVI-lea, pictată în tempera de un meșter anonim. Născătoarea de Dumnezeu este redată frontal, plină de noblețe, cu o ușoară întoarcere către Fiul ei. Ea poartă pallă și bonetă albastră, mânecute ornate cu aur și un mafarion roșu cărămiziu tivit la margini cu mărgeluțe de aur. Are trei stele pictate pe frunte și pe umeri, și îl poartă pe Domnul Iisus Hristos pe brațul stâng, iar cu mâna îl arată (Îndrumătoarea) întregii lumi ca Mântuitor. Pruncul Sfânt, apare plin de măreție și demnitate, cu mâna dreaptă binecuvântează, iar în mâna stângă ține un pergament ce cuprinde o inscripție în limba slavonă („Eu sunt lumina lumii”) și un vas în care se află crucea răstignirii, sulita și trestia. El este înveșmântat cu un chiton albastru cu striatii aurii, un clavus brun și un himation galben-orange cu falduri vag pronunțate. În registrul superior al icoanei, în poziție de adorare, sunt reprezentați Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. În registrul inferior al icoanei, pe veșmântul Maicii Domnului, sunt însemnați anii de restaurare ai icoanei 1700-1701 și 1795 ianuarie 2, precum și inscripția citată mai sus. Expusă în naosul bisericii, în fața catapetesmei, icoana Maicii Domnului Hodighitria adună în jurul ei, la sfintele slujbe, mulțime de credincioși care îi cer ajutorul și binecuvântarea, mulțumindu-i pentru minunile făcute în viețile lor.

Pe 22 decembrie 1838, chiliile și clădirile administrative au fost distruse de un incendiu, fiind refăcute pe temeliiile originale în 1940. Restaurări majore au avut loc în 1940, 1956-1957 și 1962-1963. Din perioada domniei lui Neagoe Basarab au rămas trei icoane valoroase: **SFÂNTUL IERARH NICOLAE, COBORÂREA DE PE CRUCE** și **SFÂNTUL CUVIOS SAVA**, toate aflate acum în custodia Muzeului de Artă al României din București.

Schitul Ostrov a adăpostit o obște de maici din secolul al XVI-lea până în 1890. Aici s-au călugărit Doamna Despina, soția lui Neagoe Basarab, sub numele de Platonida, și mama voievodului Mihai Viteazul, sub numele de Teofana. Între anii 1890-1997, viața de mănăstire de la Ostrov se întrerupe, în biserică se săvârșeau slujbe doar din când în când. În 1997, Schitul Ostrov a fost reînființat, fiind cea mai veche mănăstire de maici de pe teritoriul României.

Piatra de temelie a noului locaș de cult a fost pusă la 6 iunie 2018. În acest așezământ se află ICOANA FĂCĂTOARE DE MINUNI A MAICII DOMNULUI „HODIGHITRIA” („Îndrumătoarea”), expusă în fața catapetesmei din naosul bisericii.

Mazilu Nicolae (50 de ani), bolnav de leucemie, din Craiova, venit la Mănăstirea Ostrov, a povestit cum în toamna anului 2007 s-a rugat Maicii Domnului, vindecându-se în scurt timp în mod miraculos.

Diaconu Eugenia din Timișoara aflată la Călimănești în iunie 2008 a primit de acasă o veste înfricoșătoare: fiul său de 30 de ani, Diaconu Aurelian fusese înjunghiat în plămânul drept, pierzând mult sânge, iar toată partea stângă a corpului îi era paralizată. Doctorii erau sceptici, nelăsând familiei prea multe speranțe. În locul disperării, Eugenia a ales rugăciunea: „M-am rugat mult la icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni pe tot parcursul operației, prietenii s-au rugat și ei, și băiatul a revenit din ghearele întunericului”.

Faur Letiția din Deva s-a rugat pentru fiului său Adrian, căsătorit, tată a doi băieți, care suferea de o „boală rară a masei musculare fără șanse de vindecare, după părerea specialiștilor”, și fiul ei s-a vindecat.

Bușe Ioana (7 ani) din Râmnicu Vâlcea, împreună cu bunica ei, au povestit cum Maica Domnului i-a vindecat mânuța, în urma rugăciunilor și ungerii cu untdelemn sfințit de la candela icoanei făcătoare de minuni.

Alții s-au vindecat de depresie, de betie, alții au dobândit prunci. Icoana Maicii Domnului este făcătoare de minuni: mângâierea ce o simțim în întristări, ajutorul primit neîntârziat în necazuri, bucuria și pacea pe care le simțim de fiecare dată când ne plecăm genunchii și inima cu smerenie și dragoste înaintea ei. Cu blândețe, Maica Domnului privește din Sfânta sa Icoană spre toți pelerinii pe care îi primește cu nețărmurită dragoste, izbăvindu-i din necaz și ușurându-le povara sufletească.

ICOANA MAICII DOMNULUI „GRABNIC AJUTĂTOAREA” DE LA MĂNĂSTIREA DINTR-UN LEMN, situată la 28 km sud de municipiul Râmnicu Vâlcea, mai este numită și icoana care

arată drumul (calea) în viață, și este prăznuită pe 21 iulie și în prima duminică din luna octombrie. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca începând cu anul 2026, icoana să fie înscrisă în calendarul ortodox. Icoana impresionează nu doar prin puterea sa tainică, ci și prin dimensiunile ei mari: 1,50 metri înălțime și 1,10 metri lățime. Pe revers se află pictată scena „Înfricoșatei Judecăți”. Această alăturare a celor două reprezentări iconografice este un caz unic în arta bizantină.

MĂNĂSTIREA DINTR-UN LEMN a luat ființă în primele decenii ale secolului al XVI-lea, atunci când un cioban, pe nume Radu, în vremea lui Alexandru Vodă (1568–1577), a visat icoana și, găsind-o în scorbură unui stejar, a tăiat copacul și a ridicat din lemnul lui o bisericuță, spre cinstirea Icoanei Maicii Domnului. Existența falnicilor stejari seculari din împrejurimi întărește și astăzi această mărturie. Acest locas a devenit un simbol al credinței ortodoxe și a continuității culturale românești. Icoana Maicii Domnului „Grabnic Ajutătoarea”, purtată cu cinste și evlavie în spațiul ortodox românesc de-a lungul veacurilor, este un valoros exemplar de artă religioasă veche, considerată una dintre cele mai vechi copii ale chipului Maicii Domnului zugrăvit de Sfântul Apostol Luca. Legenda „Icoanei făcătoare de minuni” fascinează și astăzi, atrăgând mii de credincioși. Originea ei stârnește și astăzi curiozitatea și interesul specialiștilor. Consemnări mai vechi fac mențiunea că Ancuța, fiica doamnei Chiajna, a adus Icoana făcătoare de minuni de la Mănăstirea Motru. Cercetările efectuate în secolul XXI de către specialiștii în artă veche bisericească, asupra icoanei, au concluzionat că valorosul exemplar istoric și de artă ar aparține școlii grecești de pictură din secolul al IV-lea după Hristos și că icoana ar fi pictată în mănăstirea Theotokos-Grecia. Alte păreri o plasează în a doua jumătate a secolului al XVI-lea și, în sfârșit, după o altă ipoteză contemporană nouă, icoana ar fi fost pictată înainte de anul 1453, după un vechi model bizantin. În anul 1812, marele vornic Radu Golescu a îmbrăcat icoana într-o frumoasă haină de argint, ca semn al evlaviei și cinstirii. În anul 2002 a început procesul de restaurare a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu Pruncul de la Mănăstirea Dintr-un Lemn, lucrări care s-au încheiat la 15 noiembrie 2008, când icoana a fost reșezată în biserică spre închinare. Astăzi, icoana este protejată împotriva factorilor de microclimat, a umidității excesive și a variațiilor de temperatură prin montarea într-o vitrină special concepută, pentru ca această comoară de artă și credință să dăinuie neștirbită și să continue a fi izvor de binecuvântare și mângâiere pentru toți cei care o cinstesc. Măicutele spun că, au fost oameni bolnavi chiar de cancer care, rugându-se cu credință la această icoană, s-au vindecat. Iar alții cu probleme grele de rezolvat, în urma rugăciunilor stăruitoare făcute la sfânta icoană, le-au fost îndeplinite cererile. Icoana originală se află în biserică de jos într-o vitrină specială. Hramul bisericii este hramul mare al mănăstirii: Nasterea Maicii Domnului (8 septembrie). Ferecătura din argint se află în biserică nouă, al

cărei hram este Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânziene) - a devenit și ea făcătoare de minuni.

Una dintre minunile consemnate pe seama icoanei s-a petrecut chiar în ziua martiriului Sfinților Brâncoveni în Constantinopol, la praznicul Adormirii Maicii Domnului - 15 august 1714. Păuna, soția voievodului Ștefan Cantacuzino, se afla în acel moment la slujbă în biserica Mănăstirii Dintr-un Lemn. Aceasta, împreună cu soțul și socrul ei, urzise intrigi împotriva Brâncovenilor. În acea zi de mare sărbătoare, când capetele credincioșilor Brâncoveni cădeau sub sabie, în timpul Dumnezeieștii Liturghii, în chiar ceasul în care Sfinți primeau cununa muceniei, Păuna a văzut dintr-odată în icoana Maicii Domnului, ca printr-o fereastră deschisă, priveliștea cumplită a masacrului. Vedenia i-a pricinuit mare spaimă, încât și-a pierdut mințile, primindu-și astfel pedeapsa pentru nelegiuirile ei.

 BISERICA EPISCOPALĂ DE LA CURTEA DE ARGEȘ o este o splendoare arhitecturală, ctitorită de Neagoe Basarab și sfințită în jurul anului 1517, este astăzi unul dintre cele mai importante monumente medievale din România. Este inclusă în lista monumentelor istorice de categoria A — patrimoniu de valoare națională excepțională. UNESCO o monitorizează ca bun cultural de importanță europeană.

În **CAPELA – PARACLIS** se află **MOAȘTELE SFINTEI MUCENIȚE FILOFTEIA**,

una din sfintele cele mai iubite de pe teritoriul României, muceniță a lui Hristos la doar 12 ani, un exemplu de smerenie, bunătate și dragoste față de oameni, nevinovăție și credință neabătută. Această sfântă fecioară și mielusea iubită a lui Hristos era de neam

româno-bulgar, nascându-se pe la începutul secolului XIII, în orașul Târnovo (Bulgaria). Trei erau faptele ei bune care o încununau: rugăciunea, fecioria și milostenia. Tatăl ei, pândind dintr-un desis, a văzut pe Filoteia cum împarte mâncarea la copiii săraci, pornindu-se cu mânie de fiară, a aruncat cu barda ce o purta la brâu asupra Sfintei Filoteia și, tăind-o la picior, în puțină vreme, din cauza rănii, fericita și-a dat sufletul în mâinile Preadulcelui ei Mire, Iisus Hristos. Trupul făcător de minuni al Sfintei Filoteia, nu s-a lăsat nicidecum ridicat de la pământ până când nu a fost numită Mănăstirea Curtea de Argeș. Astfel, a ajuns acest sfânt și neprețuit odor, ocrotitor și mângâietor al poporului român binecredincios. Sfânta Muceniță Filoteia este tămăduitoare de boli, apărătoare împotriva încercărilor vieții, aducătoare de ploaie, protectoare a animalelor, dar și a viilor, patroană a copiilor și a tinerilor.

În jurul anului 1512, NEAGOE BASARAB, unul dintre cei mai luminați domnitori ai Țării Românești, a poruncit ridicarea unui lăcaș de cult pe locul unei ctitorii mai vechi de la Curtea de Argeș. Nu voia o simplă biserică, voia o capodoperă, o mărturie a credinței românești. Neagoe Basarab l-a ales pe mesterul MANOLE, nu doar pentru priceperea și experiența lui în ridicarea zidărilor de piatră, ci și pentru ceva mai rar: integritatea absolută. Un om care nu vorbea despre planurile lucrărilor sale. Manole a jurat să nu

transmită nimănui detaliile tehnice ale construcției. A jurat pe cruce. Și a ținut jurământul. Construcția Mănăstirii Curtea de Argeș nu era o simplă lucrare de zidărie. Neagoe Basarab, om de înaltă cultură bizantină, autor al celebrelor „Învățăături ale lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie” — o capodoperă a literaturii medievale românești — a conceput biserica ca pe un simbol politic și spiritual în același timp. Planurile arhitecturale conțineau elemente structurale unice: un sistem de boltire care nu fusese folosit până atunci în spațiul românesc, proporții și ornamente care îmbinau influențele bizantine, georgiene și otomane într-un limbaj vizual fără precedent.

Se cunoaște și legenda Meșterului Manole, zidurile ridicate ziua cedau noaptea. Fundațiile nu rezistau. Explicațiile tehnice moderne sugerează o combinație de factori: teren instabil, mortar de compoziție inadecvată pentru temperatura și umiditatea zonei, posibile erori de calcul în faza inițială. Într-o mentalitate medieval-creștin-ortodoxă, construcție demnă de Dumnezeu cerea o jertfă pe măsura ei. Nu animale. Nu aur. Ci ceva viu. Ceva iubit. Manole face un jurământ cu ceilalți nouă meșteri: prima femeie care va veni să le aducă mâncare dimineață va fi zidită în temelia bisericii. Cea care vine este ANA, soția lui Manole. Vine pentru că îl iubește. Vine pentru că nu l-a văzut de zile întregi. Vine cu mâncare și cu o inimă curată. Și Manole, cel care nu minte, cel care nu trădează, cel care ține fiecare jurământ cu prețul sângelui — o zidește pe Ana într-unul din zidurile exterioare ale mănăstirii (teorie care nu a fost validată până astăzi de cercetare oficială). Ceea ce nu poate fi negat este că cineva a construit acea biserică. Că acel cineva și-a pus în ea toată știința și toată viața. Și că, potrivit celei mai vechi tradiții orale românești, nu a mai trăit pentru a se bucura de ea. În finalul baladei — și în tradiția istorică orală — Neagoe Basarab, odată terminată biserica, îi abandonează pe meșteri pe acoperișul construcției, luând cu el schelele. Motivul voievodal este, în interpretarea tradițională, unul al unicității: nicio altă ctitorie nu trebuia să semene cu aceasta. Niciun alt meșter nu trebuia să mai poată ridica ceva comparabil. Meșterii încearcă să zboare cu aripi improvizate din șindriliță, dar cad, mor. Manole, ultimul rămas, îl cheamă pe Dumnezeu și pe Ana lui. Și cade și el. Acolo unde trupul său s-a izbit de pământ legenda spune că a apărut un izvor, pe locul respectiv aflându-se, astăzi, FÂNTÂNA LUI MANOLE.

Manole nu și-a sacrificat soția pentru capriciul unui voievod, a zidit-o din credința că jertfa adevărată, jertfa liberă, este singura care dă viață unui lucru sacru. El știa că va pierde tot. Și a ales să facă ce trebuie, nu ce e ușor. A ținut fiecare jurământ: jurământul față de Dumnezeu, jurământul față de voievod, jurământul față de meșteșug. Jertfa asumată prin care cineva alege binele comun în fața binelui personal, este sfântă.

Mănăstirea Curtea de Argeș este și necropolă regală, începând cu anul 1914, aici fiind înmormântați regii și reginele, principii și principesele României.

✚ **MĂNĂSTIREA STRÂMBU-GĂISENI** - a fost înființată în secolul al XVI-lea, ctitorie a unuia dintre cei mai importanți dregători ai lui Neagoe Basarab, Vornicul Drăghici. Odată cu secularizarea averilor mănăstirești, așezământul monahal intră în decădere, biserica

schitului devenind biserică de mir, iar cu vremea, o ruină. Astăzi, acest așezământ monahal este reactivat.

 MĂNĂSTIREA ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI din BOLINTIN VALE - unul dintre cele mai noi așezăminte monahale din Episcopia Giurgiului, conferă locului o aură de intimitate și dăruire. Înființată oficial la 1 octombrie 2023, această mănăstire de maici se distinge prin geneza sa particulară: a fost ridicată pe o fostă proprietate privată. Tot respectul și pretuirea pentru jerfa familiei Roșu care, a oferit terenul și gospodăria lor pentru a da viață acestui loc de rugăciune. Domnul Ion Roșu a devenit diacon al mănăstirii. Întemeierea unei mănăstiri este ca o călătorie care presupune un scop, un plan, dar și bucuria de a sluji binelui, deci lui Dumnezeu. Uneori o emoție, un gând, un gest, ori oamenii buni, poartă o licărire în privire pe care nu o poți uita, pentru că darul lor se pripășește direct în inimă. Sunt persoane care dăruiesc o bucățică din sufletul lor, din nevoia lor umană de a se desăvârși, iubindu-i pe cei din jur. S-a format acolo o familie duhovnicească frumoasă care, cu ajutorul lui Dumnezeu, a reușit într-un timp foarte scurt să construiască o biserică, dând mai multă viață acelui loc. Mai sunt chilii de construit și alte multe lucruri de făcut, dar important este că, într-un spațiu cu multă verdeață, frumos, duhovnicesc, în apropierea Capitalei, oamenii găsesc un loc linistit pentru a-și alina sufletul.

La sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului, 1 octombrie 2024, biserica de lemn a noii Mănăstirii „Acoperământul Maicii Domnului” din Bolintin Vale, a îmbrăcat veșmântul sfințeniei, primind hramurile Zămislirea Sfântului Ioan Botezătorul și Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. Mănăstirea este un colț de rai unde liniștea este deplină, natura și armonia cu animalele se contopesc într-o atmosferă spirituală unică. Pentru bucuria duhovnicească a credincioșilor au fost așezate spre închinare, în sfânta biserică, **O RACLĂ CARE ADĂPOSTEȘTE FRAGMENTE DIN MOAȘTELE MAI MULTOR SFINȚI și O FRUMOASĂ ICOANĂ, FĂCĂTOARE DE MINUNI, A MAICII DOMNULUI „ANTIFONITRIA”**, lucrată în Sfântul Munte Athos dăruită mănăstirii de Preasfințitul Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului. Icoană este sărbătorită pe 1 august și este o copie a ICOANEI „ANTIFONITRIA” (Cea care răspunde sau Împotriva glăsuțoarea) de la MĂNĂSTIREA CONSTAMONITU DE PE MUNTELE ATHOS. Maica Domnului răspunde rugăciunilor credincioșilor în momente de mare cumpănă, aducând alinare. Tradiția athonită păstrează mărturia unei minuni prin care Maica Domnului a răspuns în chip minunat rugăciunii starețului mănăstirii. Într-o vreme de mare foamete și lipsuri, egumenul mănăstirii s-a rugat cu lacrimi înaintea icoanei, cerând ajutor pentru obștea monahală. Atunci, Maica Domnului i-a vorbit și l-a încredințat că nu va lipsi hrana și purtarea de grijă pentru călugării care își pun nădejdea în Dumnezeu. Din acel moment, icoana a fost numită „Antifonitria”, care în limba greacă înseamnă „cea care dă răspuns”, fiind cinstită ca semn al milei și al rezolvării ceresti. De-a lungul secolelor, numeroși pelerini și monahi au alergat înaintea acestei icoane pentru alinare, întărire sufletească și izbăvire din necazuri. În spiritualitatea athonită, Maica Domnului Antifonitria este văzută ca ocrotitoare a celor aflați în neputințe, lipsuri și încercări grele. Icoana păstrează stilul bizantin sobru și luminos, iar chipul Maicii Domnului inspiră

pace, blândețe și adâncă rugăciune. Ea amintește credincioșilor că Maica Domnului ascultă suspinurile celor smeriți și nu întârzie să răspundă celor ce o cheamă cu credință curată. Maica Domnului a săvârșit și săvârșește minuni, întrucât Dumnezeu ascultă și împlinește rugile ei, ca ale unei adevărate Maici. „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului Antifonitria, auzi rugăciunile noastre și răspunde-ne cu mila ta cea bogată. Nu ne lăsa în vreme de necaz și de tulburare, ci întărește-ne inimile, binecuvântează casele noastre și povățuiește-ne pe calea mântuirii, ca să slăvim neîncetat pe Fiul tău și Dumnezeul nostru. Amin.” Este o ICOANĂ FĂCĂTOARE DE MINUNI A MAICII DOMNULUI „ANTIFONITRIA” (Împotriva-glăsuitoria) și la MĂNĂSTIREA VATOPED de la MUNTELE ATHOS. Candelile ard neîncetat în fața aceste icoane – luminată foarte puțin de razele soarelui ce pătrund printr-o fereastră mică. Icoana a primit acest nume după ce a vorbit și a oprit-o pe împărăteasa Placidia să intre în mănăstire, oprind astfel intrarea femeilor pe teritoriul athonit. Împărăteasa Placidia, fiica împăratului Teodosie cel Mare, a vizitat Mănăstirea, îndreptându-se spre intrarea în katholikon, prin mica ușă din partea laterală a clădirii, a auzit un glas venind dinspre icoană: „Oprește-te și nici un pas să nu mai faci! Cum ai îndrăznit, femeie fiind, să vii în acest loc?” Cutremurată, împărăteasa a cerut iertare Maicii Domnului și a părăsit îndată Sfântul Munte. De altfel, în amintirea acestei minuni, Placidia a ridicat, cu propriile sale cheltuieli, Paraclisul Sfântului Dimitrie, anexă a katholikonului Mănăstirii Vatoped.

 MĂNĂSTIREA SAMURCĂȘEȘTI CIOROGÂRLA, aflată la o distanță de 15 km de București - un model interesant de arhitectură religioasă de la începutul secolului trecut, cu trei altare. Altarul central al bisericii a rămas închinat Sfintei Treimi la fel și cel din dreapta închinat Adormirii Maicii Domnului, iar altarul din stânga, care purta hramul Nașterea Maicii Domnului, a fost închinat Cuvioasei Parascheva. La data de 14 octombrie 2008, când mănăstirea a sărbătorit atât hramul cât și împlinirea a 200 ani de istorie sfântă, a fost dăruit obștii mănăstirii un veșmânt care a acoperit moaștele Sfintei Cuvioase Paraschiva de la Iași. De-a lungul anilor, au existat în mănăstire ateliere de țesut mătase, borangic, stoffe fine de lână și covoare românești. Atelierul de tâmplărie funcționează și astăzi alături de cele de tămâie, de pictură și de tricotaje. Biserica mare a mănăstirii adăpostește multe valori spirituale ale Ortodoxiei, dintre care cea mai de preț este racla din argint în care se păstrează particile din sfintele moaște ale mai multor sfinți: **SF. APOSTOL ANDREI, SF. ARHIDIACON ȘTEFAN, SF. IERARH IOAN GURĂ DE AUR, SF. IERARH SILVESTRU, SF. IERARH MODEST, SF. MUCENIC TEODOR TIRON, SF. MUCENIC TEODOR STRATILAT, SF. MUCENIC ERMIN, SF. MUCENIC DIMITRIE, IZVORĂTORUL DE MIR și SF. NECUNOSCUȚ**. În cadrul așezământului este amenajat un muzeu în care sunt expuse o serie de obiecte de cult cu valoare de patrimoniu: icoane, chivote, sfinte vase, cruci, veșminte, cărți vechi.

